

Overweging zondag 20 november 2011.

Bezinning Christus Koning

Er werd mij gevraagd of ik me wilde bezinnen op het evangelie van vandaag.

Ik ben gaan zoeken en lezen en het volgende verhaal sprak mij erg aan. In het kort wil het U graag vertellen.

In een landelijke gemeenschap is het armoe troef.
Hoofdoorzaak van alle ellende is het kasteel.

De bewoners ervan bezitten het hele dorp en ze buiten het onbarmhartig uit.

De dorps bewoners ondergaan dit alles omdat ze denken dat dit hoort. Dit tot op het moment dat er toch iets begint te broeien, en ze in opstand komen.

De opstand slaagt zonder enige moeite, gewoon omdat het nooit in de kasteelbewoners is opgekomen, dat er wel eens een opstand zou kunnen komen, want ook zij vonden dat alles was zoals het hoorde.

De dorps bewoners zijn uit op een flinke straf voor de kasteel bewoners. Uithongeren, martelen, of zelf doden.

Maar nee, zegt de leider, we laten alles zoals het nu is.

Wel zullen we hen iedere dag, of zelfs iedere minuut, confronteren met wat ze ons hebben aangedaan.

Alles ging verder zoals het was.

De dorpingen verrichten het vele werk.

De kasteelbewoners daarentegen leefde hun luxieuze leven.

Ze kregen de lekkerste spijzen en dranken opgediend.

Maar terwijl zij aten en dronken, keken de uitgeteerde moeders met huilende baby's op de arm, en uitgehongerde dorpsgenoten toe hoe alles genuttigd werd.

Na het overdadige eten en drinken gingen de kasteel bewoners rusten. Daarna moesten ze hun slaafse en uitgehongerde onderdanen in hun ellendige hutjes op gaan zoeken.

De kasteelbewoners werden verplicht te zien wat ze al die jaren hadden aangericht.

Ze zagen alle ellende en miserie.

Ze zagen kinderen met holle ogen en ouderen met krom gegroeide ruggen. Ze hoorde moeders die huilde van ellende en om de honger van hun kinderen.

Na enkele dagen gingen de kasteelbewoners er al aan onderdoor van wroeging.

Ze hadden geen rust meer. Konden niet meer slapen, eten, lachen en praten van ellende.

Ze smeekte om erbarming.

Om verlossing uit hun wroeging.

Ik denk dat dit verhaal een beeld geeft van het oordeel dat Jezus ons vandaag voorhoud.

Een beeld van een spiegel.

Een spiegel die ons niet alleen onszelf laat zien maar die onszelf laat INZIEN hoe wij leven.

Moeten wij ook wakker geschut worden zoals de kasteel bewoners wakker geschut zijn.

Stellen wij ons de vraag; hoe gaan wij met anderen om? Of is het beter onszelf de vraag te stellen hoe gaan wij met onszelf om?

Niet uit egoïsme maar om ons inzicht te verruimen en naar ons ware ik te kunnen, te durven, te kijken.

Vind ik het fijn om aan een gedekte tafel te kunnen aanschuiven?

Vind ik het fijn dat een ander mij bevrijdt als ik me in een benarde of klemmende situatie bevind.

Vind ik het fijn als er iemand naar me luistert als ik het even niet zie zitten?

Vind ik het fijn om een kast vol kleding te hebben, en dat ik zelfs kan kiezen wat ik aan wil!

Vind ik het fijn als er iemand een boodschap voor me doet als ik ziek ben?

Vind ik het fijn als iemand mij onvoorwaardelijk lief heeft?

Vind ik het fijn om iemand anders net zoveel te gunnen als ik mezelf gun?

Binnen het gezin is dit redelijk gemakkelijk.

Maar hoe stel ik me op tegenover de mensen in de straat waar ik woon, in de samenleving. Tegenover mensen met status of mensen die hun status verloren zijn. Tegenover mensen uit onze cultuur of mensen uit

een andere cultuur. Tegenover gezonde mensen, zieke mensen. Kortom tegenover je naaste, wie het ook is.

Terug kijkend naar het verhaal van de kasteel bewoners en de dorps bewoners zouden we ons nu af kunnen vragen: Waar woon ik? In het kasteel of in het dorp? Mogelijk woont U afwisselend in het kasteel en in het dorp.

Maar hoe het ook is, of wat U ook al dan niet gedaan hebt, besef dat er altijd een sleutel van het hart te verkrijgen is die liefde heet.